

Kladivo na čaroděje

PAVOUK V BANÁNU

KAREL DOLEŽAL

Kladivo na čaroděje

KAREL DOLEŽAL

Kladivo na čaroděje

PAVOUK V BANÁNU

KLADIVO NA ČARODĚJE 5,
II. SÉRIE

© Karel Doležal, 2026

Cover illustration © Dominik Broniek, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0305-7 (print)

ISBN 978-80-278-1744-3 (ePub)

ISBN 978-80-278-1745-0 (mobi)

ISBN 978-80-278-1746-7 (pdf)

Vhození do děje

Pokud je tohle vaše první Kladivo na čaroděje...

Vítáme vás! Čekají vás velké věci... obvykle velké věci se spoustou chapadel a snažíci se zničit svět. Ale než vás budou moct oslznout, asi bychom vás měli trochu zasvětit do děje.

Kladivo na čaroděje je městská fantasy odehrávající se v současné Praze a okolí (s občasným výletem na Slovensko). Celý příběh táhne skupina hrdinů (dost přehnaný výraz), která se specializuje na řešení nadpřirozených problémů. Samozvaným šéfem týmu je Felix Jonáš. Chlápek, jenž se vyzná v magii a dokáže se za všech okolností tvářit, že má všechno pod kontrolou. Pak je tu Klaudie Doskočilová, která jako jediná ze skupiny oplývá aspoň trochu funkčním morálním kompasem. Což je dobře, protože dokáže ovládat ostatní lidi a přinutit je dělat, co si přeje – a to vážně není schopnost, kterou by měla ovládat osoba bez výčitek svědomí. A také to má trochu háček, protože lidé se silnou vůlí musí být nějak oslabení (ideálně alkoholem či drogami) a po skončení ovládnutí se do Klaudie na nějakou chvíli propíšíou. Pokud ovládnete sériového vraha, může to pak taky skončit mrtvým přítelem. Třetím členem týmu je Walter Semerád. Malý muž s velkým egem a schopností „oživovat“ mrtvé. Jak je něco po smrti, je to potenciální služebník, čehož Walter neváhá využít. Zvláště když jde o půvabné ženy. A pak je ve skupině ještě Vincenc, který je tu za ranaře, i když vypadá spíš jako vyžilý

John Lennon. Díky schopnosti přesouvat energii mají jeho rány opravdu ránu.

Mezi další postavy, které se v minulých příbězích objevovaly, patří kouzelnice (jedna z magické Sedmičky) Ester von Blaschkoff, mocná, krásná, nelítostná a manipulativní, Kilián, který zastupoval Vatikánskou vyšetřovací komisi a šlapal týmu hrdinů na paty, nebo démon Rashill, jemuž Felix dlužil své tělo, ale který ve finále zemřel.

V první sérii tým pátral a bojoval nejen s čaroději, ale i s démony, trubýši, miminy z Žižkovské věže, slovenskými katy, zombíky, bohy, obřími ještěry, slepou bábou i výtahy. Celá sezona končila bojem o záchranu umírající magie, při které zemřel Vincenc, Felix byl uvězněn na vesmírné stanici, Walterovi byla nabídnuta prestižní práce pro Vatikánskou vyšetřovací komisi a Klaudie začala pít na plný úvazek. Takže happy end.

A co se mezitím změnilo?

Na začátku nové série je na Zemi chaos, protože magie se sice vrací, ale ne vždycky dělá zrovna to, co by měla, nehledě na to, že magické schopnosti získávají lidé, kteří netuší, co s nimi dělat... nebo rovnou explodují.

Walter pracuje pro VVK, ale pořád má pocit, že nemá tolik uznání, kolik by si zasloužil. Aby zapadl, dokonce si najde živou přítelkyni, navíc dceru jedné z vlivných figur organizace (a sestru svého kolego-konkurenta Kiliána), bohužel mu však dlouho živá nevydrží. Je nucený její smrt tak trochu zamaskovat, k čemuž se skvěle hodí zřícení Tančícího domu. (O tom i dalších pádech si přečtete v *Pádu do reality*, prvním díle druhé série.)

Z Klaudie se stala zkrachovalá alkoholička a tajná organizace Oslovení (zastupovaná charismatickým Johnem) ji přesvědčila, aby jim pod heslem „Magie patří

silným“ pomohla využívat nově obdařené osoby coby zdroje energie, takové lidské baterky. Ovšem Klaudie svůj pád na dno jen předstírala a ve skutečnosti pracuje pro vládní organizaci Pentagram (její řídicí agent je David Krombach), která se snaží udržet nově explodující magii ve starých mezích.

Felixe, kterému se povedlo vrátit se z vesmíru (s pomocí psa Lajky a slibu jistému démonovi, že mu půjde na ruku), nečekalo zrovna vřelé přijetí – spíše lhostejně chladné, až mrazivě nenávistné – a jediný člověk, který by ho možná, a je to pořádné možná, vítal s otevřenou náručí, je po smrti. Felix se proto rozhodl jít do sebe a všechno napravit, a jak naznačuje název jednoho z předchozích dílů, *Zmrtvýchvstání*, nic ho v jeho snažení nezastaví.

Vincenc je znovu naživu, a navíc v těle, ve kterém může legálně pít, řídit auto a volit! Tedy ne že by v poslední době volil, ale kdyby chtěl, tak může. Jsou tu sice menší vady kráse, třeba vizáž metrosexuála a nutnost pracovat pro Waltera, ale pořád je to lepší než strašit na veřejných záchodcích. I když ne o moc.

Naštěstí i v novém těle si realita pamatovala nejdokonalější možnou formu Vincence. Stačilo tedy dostatečně se změnit na sekanou, aby se poté jeho tělo poskládalo do dřívější podoby vyhublého hipísáka. Pro Vincence posun k lepšímu, protože už nemusí pracovat pro Waltera. I ten by to kvitoval, ale v rámci svých povinností ve Vatikánské vyšetřovací komisi se dostává stále hlouběji do temných zákoutí své mysli, což ho samotného děsí. Jak daleko ještě zajde?

Klaudii se povedlo úspěšně iniciovat převrat u Osloveňských a zbavit organizaci Gýga, magické pijavice půjčující si schopnosti od ostatních. Do čela se postavil Johan,

ale jak mu to půjde, je otázka. A Felix? Ten tím vším jako obvykle proplouvá. A vzpomínává se z faktu, že žije ve vztahu se ženou, co není ani trochu magická.

Kapitola 1

„Tu šprcku mám chytit do zubů?“ zeptal se pacient a nedůvěřivě si prohlížel latexový návlek.

„Přesně tak,“ odpověděla zdravotní sestra. „Je tam takový výstupek, o ten by se vám měly zarazit zuby. Ne že to ale ukousnete!“

Muž se krátce zasmál a přejel tu sympatickou slečnu pohledem. Kočanda, lehce oplácaná, žádná vychrtllice. Jestlipak někoho má? Snubák nevidí. Pozve ji na kafe hned, nebo až po vyšetření?

„Pardon, no. Přijdu si jak barbar. Pětatřicet let a poprvé v životě mi rentgenují zuby.“

Aj, hodně blbý tah, tohle říkat u zubaře. No co, stalo se.

Sestra tázavě pozvedla obočí a dokončila přípravu.

„To se divím. Tak jo, jak jsem řekla, jemně chytit do zubů a nehýbat! Už to bude... Hotovo, můžete to pustit. Čtyřka vlevo nahoře, že ano?“

„Přesně ta,“ přitakal pacient. „Zbytek bude taky bída, co? Nedělám si iluze, o zuby bych se měl starat víc.“

Debile, okřikl se v duchu, nezhoršuj to! Tuhle holku máš pozvat na svoji obsáhlou sbírku dentálních nití a archivních ústních vod, ne jí přiznávat, že používáš už dva roky stejný kartáček.

„Kdepak,“ vrtěla sestra hlavou, „náhodou to máte dobrý. Nevidím tu další kazy a...“

Ticho. Muž se otočil ke zdravotnici. Přes monitor, na němž zkoumala snímek, viděl její vytřeštěné oči. Pěkné

oči. Sakra, tahle kombinace modrých očí a černých vlasů je žrádlo.

Proč je ale tak děsně kulí?

Fuj, že je tady ale vedro...

„Tak co, nakonec tam něco je, ne?“

Bez reakce. Pacient udělal krok blíž, aby se mohl také podívat na rentgen, ale hned se zarazil, když viděl výraz nefalšované hrůzy v její tváři. Bledla, trásly se jí rty a po tváři jí pomalu stékala slza.

Asi nevhodná chvílka na to žádat ji o telefonní číslo.

„Fakt je to tak strašný?“ pronesl téměř šeptem.

Neodpověděla, pouze párkrát klikla myší a pohlédla mu do tváře.

„Ne,“ zachraptěla a vykročila ven z místnosti.

Následoval ji a podíval se na monitor. Snímek byl pryč. Přidal do kroku.

„Pokračujeme v mučicím křesle?“

Chlape, nezhoršuj si to. Možná si přijdeš vtipnej, ale nejsi.

„Ne,“ odpověděla a její hlas zněl jako skřípot písku v soukolí.

Namísto do ordinace zamířila k oknu. Pravda, je tu docela dusno.

Nekřičela. Zato on řval, řval a řval, když skočila z okna ladnou šipku, téměř jako by ji neviditelná síla popadla a vyhodila ven.

Felix Jonáš se podrbl za uchem a zkontroloval adresu napsanou na círu papíru. Autobus, ze kterého vystoupil, mezitím zavřel dveře a odjel.

Adresa. Jako by mu tu byla něco platná, protože jak se zdálo, na celé ulici je to jen sklad vedle skladu. Některé

větší, patřící mezinárodním organizacím, jiné skromnější, od českých firem. Na všech ale loga oznamující majitele na dálku.

Papírek zmuchlal a hodil do koše. No jistě, elektro, kde si objednal kávovar, mělo sklad jako úplně poslední v řadě, nejdál od zastávky. Felix potichu zavrčel a vykročil vpřed. Prodejna v Karlíně je zavřená kvůli rekonstrukci a jemu se nechtělo platit poštovné, tak si zajel osobně do Dobrovíze. Julie nad tím sice kroutila hlavou, proč si nenechá kávovar doručit do výdejního boxu jako každý jiný, ale on trval na osobním vyzvednutí. Jízdenka vyšla levněji a on měl stejně pocit, že potřebuje vyrazit aspoň kousek za město, pryč z betonové divočiny. Ani řídit se mu nechtělo, pěkně se sem nechal dovézt. Bral to jako malé dobrodružství, výlet do končin, kde ještě nebyl.

Ve výsledku přeskočil z bláta do louže, protože ve městě člověk aspoň občas narazí na park nebo holuba nadšeného z toho, že někdo rozsypal hranolky. Tady se setkal maximálně s plevelem, jenž našel díru v asfaltu, jinak krajíně v Dobrovízi a Jenči kralovaly ohromné placaté budovy skladišť, parkoviště pro nákladáky a taky vedro, které sálalo ze všeho kolem.

Vykročil. Po pravici měl budovy menších skladišť tuzemských firem, pěkně jednu vedle druhé, ovšem na opačné straně silnice stála jedna jediná, která by klidně mohla všechny ostatní spolknout a ještě by jí zůstalo místo na zákusek.

Mezinárodní gigantický e-shop Rainforest do téhle obludy investoval miliardy a vytvořil hromadu mizerně placených pracovních míst. Kapitalistický vlhký sen, který ale jednoho dne náhle skončil, když společnost bez vysvětlení vyklidila gargantuovskou stavbu a propustila všechny zaměstnance české pobočky. Felix se při

pohledu na megalomanskou budovu neubráníl myšlenke, zda ten kolos ještě někdy dojde využití.

Rozpálený chodník se mu snažil rozpustit podrážky a přilepit ho k sobě, ale Felix mu úspěšně odolal a konečně vkročil do areálu KA Electronic, kde ho přivítalo logo s usměvavým červeným dinosaurem. Jako druhého si všiml skladníka líně opřeného před hlavním vchodem. V jedné ruce psací podložka sloužící jako vějíř, ve druhé cigárko.

„Dobrý den,“ pokynul mu Felix, „mám tu objednávku.“

„Dobrej. Moment, hned se vám budu věnovat!“

Několik rychlých potažení, típnutí, mrštění vajglu do koše a pokynutí, aby ho Felix následoval dovnitř. Jakmile za dvojicí zapadly dveře, přišla úleva. Klimatizovaný prostor a stín. K dokonalosti chyběla jen vířivka a bar. Klidně pouze nealko, hlavně když bude limča studená.

„Tak jo, šéfe,“ zamumlal skladník, když se posadil k počítači, „jméno?“

„Felix Jonáš.“

„Hmm, hmm... Jo, mám vás tady. Pět tisíc sedm set devadesát devět. Kartou, nebo hotově?“

„Hotově.“

Zašustily bankovky, zacinkaly mince. Felix měl částku na korunu přesně.

„Fajn. Posadte se,“ pokynul skladník na lavičku, „za moment to donesou.“

Lavička vypadala nepohodlně a zdání neklamalo. Sotva se Felix usadil, vešel chlapík s kartonovou krabicí v rukou. Felix se v první moment málem zase zvedl, ale pak si uvědomil dvě věci. Za první muž přišel zvenku, ne ze skladu, a za druhé měl kšiltovku s logem přepravní společnosti.

„Zdravím,“ řekl kurýr, položil bednu na pult před skladníka a přistrčil k němu papír. „Jen to potřebuju podepsat a letím dál.“

Skladník na pozdrav jen pokynul a podíval se na formulář.

„To jste tu ale blbě, my jsme KA Electronic. Möbecat je támhle,“ naznačil palcem směr.

„Aha. Navigace říkala, že jsem tu!“

„No to jo, ale o barák vedle.“

„Díky! A nashle.“

Za kurýrem se zavřely dveře a skladník si povzdychl.

„Chodí vám často zásilky pro někoho jiného?“ nadhodil Felix, aby prolomil ticho a zahnal nudu.

„Ani ne,“ dočkal se odpovědi. „Ale to spoléhání se na GPS namísto zdravého rozumu je jak epidemie. To neumí přečíst jméno firmy na balíku a podívat se na ten velký nápis na baráku? Debílek. I když musím říct, že co naproti skončil Rainforest, je to lepší.“

„Vozili vám jejich zásilky? To ale musely být obří palety, ne balíčky, co?“

„Prdlajs, přesně naopak! Každý druhý maňas vidí největší skladiště a jede automaticky tam. Jedna kurýrní služba rozděluje zásilky o více balících na dva nebo tři díly a vozí to postupně. Ranní kurýr doveze část k nám, ale odpolední asi neumí číst a furt to hází naproti, kre-tén. A co Rainforest schvátíl, nikdo nenavrátil. Jak jsme zjistili, že tam něco omylem zavezli, bylo to tak fifty-fi-fty, jestli to z nich vytáhneme, nebo ne. Obvykle akorát pokrčili rameny, že balík přijali a prostě se ztratil v hlu-binách té jejich monstrozity. Většinou jen spotřební zboží, ale ideálně, když to bylo něco, na co nějaký zákoš tady v Čechách čekal, protože to potřeboval do výroby a...“

Felix v duchu sténal, že se vůbec na něco ptal, když vtom se otevřely dveře, vešla podsaditá malá blondýna a upřela na něj pohled zpoza brýlí typu popelníky.

„Pan Jonáš?“

Felix přikývl a zvedl se z lavičky. Převzal balík a rychle se rozloučil, aby nemusel poslouchat další historky ze skladnického života.

Ted' stál na zastávce a čekal na autobus. Zdejší linky dopravní podnik přizpůsobil začátku a konci pracovní doby ve skladech, takže ráno a odpoledne jezdily posílené. Po zbytek dne zhruba jednou za hodinu. Felix po pár minutách přemýšlel, zda se přece jen nevrátit ke klimatizaci, když tu ho z myšlenek vytrhl zvuk motoru, který se blížil podstatně rychleji než padesátkou.

Zase nějaký dárce orgánů, pomyslel si, když zatačku krouhla bílá dodávka, které do stavu absolutního kliše chyběl jen nasprejovaný nápis FREE CANDY na boku.

Jízda nepovolenou rychlostí od krajnice ke krajnici, uražené zrcátko, řezání zataček... Felix začínal mít neblahé tušení.

Ale ne, třeba dodávka jen neškodně projede kolem a...

Přání narušilo zakvívání brzd. Otevřely se dveře a odhalily obličej s širokým úsměvem, rámovaný mastnými vlasy a korunovaný lennonkami.

Vincenc něco nadšeně zvolal, ale Felix přes na plné koule puštěný metal neslyšel ani slovo. Vincenc tedy rádio zarazil pěsti hlouběji do palubní desky, aby ho ztišil.

„Nazdar! Chceš někam hodit?“

Ne, díky, autobus mi jede za pět minut, chtěl Felix v první moment odpovédět, ale mozek hned nabídl hororový scénář. Jen aby Vincenc neprohlásil, že teda když chce jet autobusem, počkají na něj, protože tahle dodávka ho stejně už přestala bavit. Představa vyděšených

pasažérů létajících spolu s řidičem mezi sedačkami jako nudle v bandasce, zatímco Vincenc se snaží překonat rychlostní rekord na trase Dobrovíz—Praha, ho upřímně vyděsila.

„Jé, to bys byl hodnej,“ usmál se nakonec na Vincence a nastoupil.

„Tu škatuli hod' někam dozadu,“ poradil mu parťák a zařadil jedničku.

Felix se otočil k nákladovému prostoru a zarazil se.

„Vincenci, to je mrtvola?“

„To je Luděk.“

Felix opět pohlédl na nehybné tělo natažené v nákladovém prostoru. Muž musel mít tak sto třicet kilo, ale svalů, nikoliv špeku. Velká hlava s masivní čelistí, pěsti jako bourací kladiva. Absolutní Vincencův opak, ale v případě férovky Felix věděl, kdo by zvítězil.

„I mrtvola se může jmenovat Luděk,“ poznamenal, ale ležící muž našťestí slabě zasténal.

„To je kámoš,“ pokračoval Vincenc a další zatáčku vzal po dvou kolech. „Jeli jsme na vejlet do Ameriky a...“

„Do Ameriky? Autem?“ žasl Felix. Jak moc má Vincenc dobré znalosti zeměpisu?

„Do lomu Amerika, vole. Říkal, že prej se vrátil Hagen. Docela bych tomu věřil, víš, co se teď všude děje. Tak jsme si řekli, že ho zkusíme vyvolat a dát si přátelskou bitku.“

„Aha,“ bylo jediné, nač se Felix zmohl, ale kolečka v mozku šrotovala dál, takže se zkrátka musel zeptat: „Tohle mu udělal Hagen?“

„Ne, toho jsme vůbec neviděli. Luděk uklouzl a trochu se pomlátil. Zlámaná hnáta, možná otřes mozku, nevím. Dejóhá, nekrvácí, tak ho vezu na pohotovost.“

Další zatáčka. Luděk i Felixova krabice putovali z jedné strany dodávky na druhou.

Jestli se ten kávovar rozbije..., pomyslel si Felix a okřikl se, že mu víc záleží na kafi než na bližním svém.

Pohotovost? proběhlo mu hlavou posléze. Otevřel přihrádku před sebou a ke svému štěstí našel autoatlas. Zalistoval v něm.

„Do kterýho špitálu míříš?“

„Nevím, třeba Motol.“

Amerika, Dobrovíz, Motol. Tři body tvořící trojúhelník, nikoliv linku.

„A když tak spěcháš, tudy jedeš proč, Vincenci?“

Parťák pokrčil rameny a vybral stovkou další zatáčku.

„Nevím, třeba se chci trochu podívat kolem Prahy.“

Felix zmlkl a hodil atlas zpět do přihrádky.

„To víš, pomáhám kámošům!“ pokračoval Vincenc.

„Mohl bys říct, že jsem teďovej člověk, kterému záleží na ostatních!“

Felix se opět ohlédl do nákladového prostoru. Vincenc je vážně totální lidumil. Úplnej Gándhí. Ten z *Civilizace*, co pořád vyhrožoval atomovkama.

Kolem cedule Nové Středokluky proletěli takovou rychlostí, až se Felix divil, že se nezatočila jako v animované grotesce.

Mík-mík!

„A nemohli bychom radši přímo do Prahy?“ nadnesl Felix a chytil se pevně madla nade dveřmi, aby se udržel v sedačce, když Vincenc řízl další zatáčku.

„Ale jo, tady znám zkratku. Vezmeme to přes letiště!“

„Tam je to strašně zasekaný. A tady ani není vjezd pro veřejnost, nebo snad...“

Felix se zarazil a nasucho polkl, když Vincenc za kruhovým objezdem minul značku s číslem 30, jíž chyběla

na začátku jednička, aby ji dodržel. Blížili se k místu, kde se mohli rozhodnout, zda navštívit celní správu, nebo zajít na vyhlídku na letištní plochu.

Vincenc neměl v plánu ani jedno.

„Brejs for impekt!“ řekl Vincenc britským přízvukem Patricka Stewarta.

„Být či nebýt?“ navázal volnou asociací Shakespearem Felix.

Prosvištěli kolem vyhlídky a stali se pro letadlové šotouše větší senzací než právě přistávající ATR 72.

Železná brána nebyla stavěná, aby odolala takové síle. Ochotně se nechala rozrazit a Vincenc svištěl směrem k terminálům.

„Letadlo zprava!“ zařval Felix varování.

Vincenc střelil pohledem na dráhu.

„V pohodě, to je jen turbovrtulák! Mám přijet blíž, abys viděl bělmo pilotových očí?“

Felix by přísahal, že předtím, než přejeli letadlu těsně před čumákem, ho viděl. I kopilotovo. Obě vytřeštěná.

Z pozice mezi přistávacími plochami nebylo vidět nic, ale Felix si dovedl představit poplach, jaký musel Vincenc vyvolat mezi personálem letiště. Šílenec se vrátil mezi letadla a kdo ví, co má v úmyslu.

Felix si vzpomněl na svoje úvahy, zda by chtěl Vincenc řídit autobus, a doufal, že se mu nezalíbí nějaké z odstavených letadel.

Nechali za zády přistávací dráhy a Vincenc zamířil k autobusovému parkovišti. Klábosící řidiči zahazovali kafe a cigára a schovávali se, kam to jen šlo. Vincenc projel mezerou mezi dvěma autobusy, prorazil závory a pokračoval vzdušnou čarou směrem k Praze, jako by opravdu pilotoval letadlo.

Felix se ohlédl. Luděk nevypadal víc potlučeně než předtím, ale o kávovar měl opravdu starost.

Teď jen aby Vincenc nenavrhl zkratku přes oboru kolem Bílé hory, ta má o dost bytelnější zeď.

Walter Semerád v první moment netušil, na co se dívá. Největší klobása světa? Ještě ale není využena, na to je příliš světlá. Měli by s ní něco dělat, brzy se začne kazit.

Na jednom konci klobásky velikosti luxusní limuzíny se však místo uzlíku nacházely prsty a na druhém ženské tělo neprojevující známky života. Nebyla jeho typ. Ani trochu.

Noha. Obludně nateklá noha. Ani nebylo poznat, kde má koleno. Kolem postávala trojice stážistů VVK a oči vidně čekala, co Walter řekne.

Ten se po očku ohlédl na věčného vtipálka Smutného. Viděl mu na očích, že mu v hlavě šrotuje, aby mohl zareagovat fórkem na cokoliv, co kdo řekne.

„Co se tady proboha stalo?“ zeptal se Walter nakonec, protože obří noha blokuje chodbu v nákupním centru není běžný jev.

„Milena Kopečná,“ odpověděl jeden ze stážistů, jako by to něco vysvětlovalo. „Podle svědků kulhala, protože měla nateklou nohu. Patrně hromadění lymfy.“

Walter pohledem přeměřil končetinu. Tolik lymfy nemá v těle snad ani vorvaň.

Smutný kupodivu stále mlčel.

„Jak řekli svědci, najednou se zarazila, začala křičet a noha jí do téhle velikosti narostla během necelé minuty. Krátce poté zemřela.“

„Aha,“ odpověděl Walter a čekal, co bude dál.

Nic.

„Nás napadlo, pane...“ začal opatrně další stážista a dělal palci mlýnek.

„Jestli byste nám ji nemohl...“ promluvil znovu první.

„Dostat ven,“ dokončil třetí.

Walter pozvedl obočí. Tohle už kdysi někde viděl. No jistě, před lety v televizi, té povrchní bedně pro ovládání mas neznalých pravé kultury. Ale docela se u toho seriálu i nasmál... Zkrátka těmhle třem už chyběly jen zobáky, kšiltovky a jména Kulík, Dulík a Bubík.

Kdyby měly Alfa nebo Beta jezdit ke každému incidentu, byl by to vážně blázinec. Tyhle party zelenáčů na pomocné práce se někdy hodí. Otázka tedy zní, proč žádají o pomoc zrovna jeho? Nekromant měl neblahé tušení.

„Představujete si to jak?“ zavrčel na ně otráveně.

„Víme, že se to úplně nesluší, ale...“ spustil opět Kulík, ale Walter ho zarazil gestem. No jistě, chtějí, aby ji oživil. Všichni přimhouří oko, je to přece jen drobnost. Byl vážně rád, že s sebou jako doprovod vzal Smutného, který sice bude proti, ale nemusel by to nutně rozmazávat jako Malý.

VVK se k nekromancii staví velmi negativně, ale jakmile skupinka stážistů potřebuje pomoc, najednou se hodí!

„Před touhle přeměnou kulhala, teď neujde ani krok. Co po mně vlastně chcete?“

„Jo,“ vložil se do toho Smutný, „myslíte si, že na té noze odjede šéf ven jak na písčném červovi?“

Walter po něm střelil pohledem. On je v tom ještě podporuje! Tady si někdo koleduje...

Kačírci váhali. Walter nad nimi mávl rukou a znovu si prohlížel tělo. Noha nevypadala jako vak naplněný

tekutinou. Musela doslova vyrůst, ne se pouze nafouknout, protože to by zaručeně praskla. Došlo tu k porušení zákona o zachování hmotnosti, o tom nepochyboval. Že za to může magie, je bez debat. Hmm, vyrostly do téhle délky i kosti?

Tak jo, za zkoušku přece nic nedá. Schválně, jestli se ta hnáta aspoň dá ohnout v koleni.

Soustředil se, aby mrtvolu oživil. Tak jako tak, jestli ji chtějí prozkoumat, musí ji dostat pryč. Třeba to nějak půjde.

Jako vždycky, raz, dva, tři! Vstávej, mrtvolko!

Nic. *Merde*.

Walter se zamračil a podrbl se na bradě. Jasně, je to oběť magické nehody, ale pořád se jedná o mrtvé tělo, s těmi má takovou praxi, že by ho kouzelné reziduum nemělo zastavit.

Znovu.

Soustředil se a vydal Miladě Nožičkové, nebo jak že se jmenovala, povel, aby ohnula nohu v koleni.

Stále nic. Tady něco nehraje! Co ji chrání?

Merde de la verde.

Odešel od kolene k tělu, jež v porovnání s nohou působilo titěrně. Holka nepatřila mezi nejmladší a navlečená byla do šatů nepatřících do tohoto století. Walter musel ocenit aspoň její vkus, když nic jiného. Docela by ho zajímalo, odkud tenhle model má, hodil by se pro nějaké z jeho děvčat.

Kdyby tedy nějaké měl a nežil v nekro celibátu, jak se na člena VVK sluší. Ach jo...

Noha je možná moc velké sousto, zkusí, aby aspoň zamrkala.

Vydal povel, načež ho zpětná magická reakce udeřila, jako by dostal facku. Zrudl, zafuněl a zamračil se.

Tak co to je? Má nějaké prsteny? Náušnice? Kdepak nosí ochranný amulet?

Medailon na řetízku zapadlý v hlubinách šatů! No jistě!

Walter natáhl ruku, ale zaváhal. Když věděl, kde je problém, cítil, že ta věcička není úplně v pohodě. Ruku zase stáhl a rozhlédl se kolem. V košíku před hračkářstvím zahlédl plastové kouzelné hůlky s růžovou hvězdou na konci. To by mohlo stačit.

Trojice stážistů sledovala jako u vytržení, když Walter vílí hůlkou začal mrtvé ženě hrabat ve výstřihu a snažil se hvězdou zachytit šperk. Smutný se jistě musel hodně držet.

„Neměla by být aspoň z nějakého vzácného dřeva?“ zaslechl Walter šeptat Bubíka a vrhl na něj otrávený pohled, aby zmlkl.

„Jestli chcete na očividně magický předmět sahat holýma rukama, račte sem!“ zavrčel a konečně se mu podařilo řetízek namotat kolem hvězdy a vytáhnout medailon z výstřihu.

Masivní, pozlacený a bohatě zdobený písmem, u něhož nemohl Walter poznat, zda je čínské, nebo japonské. Absolutně se nehodící k ženinu konzervativnímu stylu.

Magie z něj přímo sálala. Walter tušil, že tohle neblokovalo jen jeho schopnosti. Přísahal by, že také hledí na příčinu růstu nohy.

Zatáhl. Řetízek naštěstí nebyl nejsilnější a hned se přetrhl. Walter držel medailon na hůlce co nejdál od těla a předal ho Dulíkovi.

„Hlavně se ho nedotýkejte. Já jdu něco zkusit.“

Raz, dva, tři!

Obrovská nateklá noha se ohnula v koleni a znovu narovнала. Při tom se o kousek posunula.

Jako pídalka. Ale šlo to ztuha, s nohou bylo v nepořádku víc, než že vyrostla, to Walter cítil.

„Dostanu ji ke dveřím, ale nejsou dost vysoké, aby se propídálila, tam se bude muset vytáhnout. Sežeňte pořádné lano a zrekvírujte na chvíli... já nevím... bagr? To přece zvládnete!“ řekl a vykročil vedle šinoucí se obludnosti.

„Muad'dib!“ zvolal nadšeně Smutný a začal si potichu zpívat. Walter melodii letmo poznával, ale přísahal by, že se tam nezpívalo *Riders on the Worm*.

„Smutný, sklápnete.“

Klaudie kráčela k Johanově kanceláři. Všichni Oslovení, které mýjela a letmo zdravila, na ni upírali pohledy. Jen ji viděli, číselka z nich nervozita. Přemýšlela, zda někomu z nich nesáhnout do mysli, aby odhalila přesný důvod, ale raději si to rozmyslela. Nejspíš se to sama dozví od Johana. Rozhodně se ale jako vždy potvrdilo, že drby se šíří nadsvětelnou rychlostí.

Že by praskla její spolupráce s Pentagramem? Možná si už ve svých špionských metodách dovolila až moc. Od svědků, co ji načapali, odcházela, aniž by si na ni pamatovali, případně si vybavovali jen to, že šla náhodou kolem. A zaručeně nic neviděla. Vůbec nic. Vůbec tam nestála deset minut a nedělala si poznámky.

Klaudii téměř děsilo, jak snadné to někdy je. Vzpomínala na první opatrné ovládání strážných a letmé nahlížení do tajných místností. Jenže důvěra samotného Johana je polovina práce. Na spoustě míst, kam by správně neměla chodit, ji lidé ani nevnímají. Stačí se tvářit, že sem zaručeně patří a ví, co tu dělá. To pak už může

cizí mysl jen malinko pošťouchnout správným směrem, aby se stala téměř neviditelnou.

Možná už to dělala příliš sebevědomě.

Ne, nebude si s tím dělat hlavu. Třeba jen přehánit a ve skutečnosti s ní chce Johan probrat nějakou banalitu. Detaily příští mise nebo tak. No dobrá, to není sice banalita nikdy, nicméně taky nic až tak nezvyklého.

Krátce zaklepala. Sice nerozuměla, co Johan na druhé straně řekl, ale předpokládala, že ji zve dál.

Otevřela.

Seděl za stolem a hleděl do papírů. Jako poslední dobou tolikrát. Nemohla se ubránit dojmu, že by byl radši víc v terénu jako dřív.

„Klaudie, rád tě vidím,“ zahlaholil s veselím, z něhož ale empatka cítila jistou nucenost. Nemá radost. Na druhou stranu negativní emoce vznášející se kolem jeho mysli nebyly namířené vůči ní, to poznala. Něco ho rozrušilo, ale ona není příčinou, spíše možným řešením, což je důvod její přítomnosti.

„Johane,“ kývla na něj a on rukou naznačil, aby se posadila.

„Myslím, že pro tebe budu mít úkol,“ začal bez zbytečných řečí. „Vlastně dva úkoly.“

„Netroškaříš,“ uchechtla se Klaudie a sedla si.

Od chvíle, co zabili Gýga a Johan převzal vedení, jí přišlo, že je toho na něj moc a začíná se to na něm odrážet, počátky syndromu vyhoření. Nešlo si také nevšimnout nespokojenosti části Oslovených, kteří zjevně nesouhlasili s jeho stylem vedení. Bylo jen otázkou času, kdy se začnou formovat dvě frakce. Tradicionalisté a Johanité? Ne, počkat, to druhé jméno je už zabrané...

„Upřímně, asi se ti to nebude líbit. Nejradši bych to taky nedělal,“ povzdechl si Johan. „Na západ od Prahy

jsme zaznamenali ne výron magie, ale něco, co se zdálo být vznikajícím zřídlem, pramenem, říkejme tomu, jak chceme. Všimli jsme si ho už před nějakým časem, ale nedařilo se ho lokalizovat. Sílilo, tak jsme doufali, že nám to ulehčí práci. Nasadil jsem dva lidi, aby pramen našli. Netuším, jestli se jim to povedlo, protože se náhle přestali ozývat.“

Johan se významně odmlčel. Klaudie čekala. Chce tam snad poslat ji? Kdo ví, jestli ten údajný pramen není jen nějaký projekt Pentagramu, to by se špatně vysvětlovalo, proč se jí ho nedaří nalézt.

„Past VVK nebo Pentagramu?“

Johan zavrtěl hlavou.

„Ne. Druhá vyslaná skupina našla jejich těla kousek od Středokluk. Jako by je rozerval medvěd. Lidé by navíc mrtvolu určitě nenechali povalovat na poli.“

Klaudie nasucho polkla. Dostala strašnou chuť na sklenku červeného. Snad si Johan nemyslí, že ji tam pošle samotnou!

„Hádám, že je potřeba někdo, kdo naváže na pátrání?“

V duchu se modlila, aby se jednalo o tajný projekt Pentagramu. Ideálně výzkum zbraně na lov mágožravých medvědů.

„Co? Ale ne, zatím ne! Promiň,“ mávl Johan rukou ve vzduchu a nervózně se zasmál. „Máme starostí už tak nad hlavu. Tohle zatím odložíme, počká to, pokud se situace nějak zásadně nezmění.“

Johan se na okamžik odmlčel a navázal: „Ach jo, proč se pořád musí dít něco podobného? V současné době bych se soustředil spíš na charitu.“

Klaudie přikývla. Jistě, charita, největší úspěch jejího působení na Oslovené. Někdy tajněji a jindy veřejněji,

začínaly jako PR akce. Konat dobro ve prospěch veřejnosti. Pochopitelně za pomoci magie. Krmení bezdomovců z očividně bezedného hrnce polévky, expresní sběr odpadu z přírody telekinezí, dokonce i dvě nebo tři nezištná zázračná vyléčení lidí na smrtelné posteli. Největší senzaci mezi lidmi vzbudil pištec, který provedl deratizaci úplně jako v pohádce.

To už se jí nezdálo jako dobrý nápad, příliš to lákalo pozornost.

„Jde mi hlavně o to,“ pokračoval Johan a zazíval, „že nám za prvé prořídly řady a za druhé... Jistě sis všimla, že současné směřování Oslovených nevyhovuje všem. To bych rád řešil přednostně. Starý směr nevrátím, ale napadlo mě, že bych radikálům dal alespoň něco. Nějaké gesto.“

„Máš už na mysli něco konkrétního?“ zeptala se Klaudie. „Co vzít někoho z nich a dát mu... trafikou? Speciální privilegia?“

„Tak nějak,“ přitakal Johan. „Ale na rovinu, taky je nechci zbytečně posílit a usnadnit jim podmínky pro převrat. Když jsem řekl gesto, myslel jsem doslova gesto. Prázdné, nafouknuté a líbivé.“

„Ty ses měl dát na politiku, u Oslovených je tě škoda,“ zavtipkovala Klaudie, ale Johanův kamenný výraz prozradil, že fór nedopadl na úrodnou půdu.

„Mno... Takže jsem si řekl, že jestli mám někoho vyzvednout o stupínek výš, proč nesáhnout po někom symbolickém. Po někom z krve původního vůdce Oslovených, Gýgova bratra.“

„Sierra?“ překvapeně vyhrkla Klaudie. „Jako fakt?“

Johan přikývl.

„Přesně tak. Její nynější status je... trochu nejasný. Rád bych jí oficiálně udělil nějakou vyšší funkci. Na oko moje pravá ruka, reálně by tancovala, jak já pískám.

Prostě něco, co by mohlo radikály snad uspokojit. Vlk se nažere, koza zůstane celá. Součástí toho divadélka by ale mělo být, že si tu funkci musí zasloužit. Chápu, že tě nemá moc v lásce. Nejspíš ani mě, ačkoliv to byl její strýček, kdo z ní udělal sluhu, ne já. Každopádně mě ne- napadá nikdo lepší než ty, komu bych svěřil dozor, za- tímco bude v řekněme... zkušební době.“

Klaudie zatoužila po celém vinném sklípku.

Felix kontroloval krabici. Pomačkané rohy, ale jinak vy- padala v pohodě. Tak snad se kávovaru nic nestalo.

Z blízkých dveří se vyloupl Vincenc a tlačil před se- bou invalidní vozík. Felix doufal, že mu ho půjčili na po- hotovosti a nevyklepal z něj nějakého staříka.

„Tak jdeme, vole!“ zavýskl Vincenc a jednou rukou vytáhl svalovce Luďka z auta a usadil jej. Musel ho do vozíku trochu zamáčknot, moc se do něj nevešel.

Felix šel za nimi, už jen proto, aby ho nikdo nespojo- val s otlučenou kradenou dodávkou, zaparkovanou přes dvě místa, z nichž jedno bylo pro tělesně postižené.

Vincenc ignoroval bezbariérovou plošinu a rozeběhl se s vozíkem proti schodům. Vyjel je tryskem, čímž změ- nil geometrii kol z kruhu na bramboru. Nebýt bezvědo- mý Luďek napěchovaný dovnitř jako sardinka, vyklopil by ho.

S vrzáním a skřípěním dojeli k okénku, kde se sestra zhrozně podívala na Vincence s Luďkem a poté na Fe- lixe. Jako by se ho snad chtěla zeptat, zda je za tyhle dva zjevy zodpovědný a vede je rovnou z psychiatrie.

„Kámoš má zlomenou haksnu!“ houkl na vysvětlenou Vincenc a poplácal bezvědomého kamaráda po tváři.

Luděk jako na povel zamrkal a zívł. Pak se chytil za hlavu a potichu zasténal.

„Krucí, to byla šlupka,“ zamumlal. To sestru poněkud uklidnilo.

„Hned vám dám číslo.“

„Díkes!“ zahučel Vincenc, převzal papírek a roztlačil poskakující vozík.

„Počkám venku, kdyby něco, jo?“ křikl ještě Felix za vzdalující se dvojicí a vyklidil pole.

Vlastně přemýšlel, co mu brání odejít. Ne, radši chvíli počká.

Před nemocnicí se ve stínu a mírném vánku docela dalo žít. Navíc pohled na oblohu odhalil blížící se černé mraky, z nichž by mohlo sprchnout. Felix na chvíli očima zabloudil ke konečné metra A, ale nakonec se rozhodl, že Vincence ještě neopustí.

Je ve vestibulu v hlavní budově pořád samoška? Nějaké osvěžení by se hodi...

Ani se nestihl otočit, když na parkovišti zastavil nákladák a z místa spolujezdce vystoupil Walter.

Chvíli na sebe zírali, než Felix udělal pár kroků blíž a pokynul mu na pozdrav.

„Co ty tady?“ nadhodil.

Walter hořce vzdychl a mávl hlavou k nákladovému prostoru.

„Mrkni.“

Felix položil krabici s kávovarem na zem a poodhrnul plachtu. Sotva si oči navykly na přítmí, zase výhled rychle zakryl.

„Co to, sakra, je?“

Walter pokrčil rameny.

„To by mě taky zajímalo. Ta ženská měla na krku medailon, ze kterého úplně tryská magie, ale ještě nebyl čas

ho identifikovat. Sice chci nechat provést pitvu, ale magie je jasný viník.“

„Ten medailon máš kde?“ zajímalo Felixe.

Walter se zamračil. Co si Felix o sobě myslí, takhle ho vyslýchat? Teď je pro něj obyčejný civil, co pracuje pro něj, když se to hodí, ne nao...

V nekromantově dušičce se ozval tichounký hlásek kajícínosti. Felix je obyčejný civil, ale když dojde na magii, tak docela užitečný civil. Víc hlav víc ví a zrovna jeho hlava někdy překvapí znalostmi, které může mít jen bývalý inkvizitor.

„Moment.“

Walter se vrátil do kabiny a přinesl bytelný plastový kufřík vybavený zámkem. Felix poznával druh, v jakém se obvykle přechovávají zbraně.

„Radši bych na něj nesahal,“ varoval ho nekromant a odemkl.

Sotva Felix na medailon pohlédl, věděl, že opravdu nechce. Radši ho jen vyfotil mobilem.

„Třeba o tom něco zjistím.“

Hodil telefon do kapsy a sklonil se pro bednu.

„Co to máš ty?“ zeptal se Walter. „Taky nějaký nebezpečný artefakt?“

„Kávovar. Doufám, že úplně normální a snad i funkční.“

„Aha. No, pokud bys potřeboval něco...“

Větu nedokončil, protože nad nimi třesklo sklo. Poté s nechutným křupnutím dopadlo na parkoviště tělo muže v bílém plášti, následované cinkajícími střepy.

„Hej, vrať se!“ zaslechli z výšky nad sebou Vincence. „Co ten rentgen?“

Pohlédli vzhůru. Vincenc se vykláněl z rozbitého okna a ihned si jich všiml.

„Jé, čau, nekro! Jdeš na exkurzi do márnice?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pavouk v banánu (Kladivo na čaroděje 5).

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.